

— А какво е това учено магаре? — попита Стоянь.

— Това е едно магаре, което може да прави разни движения по заповѣдь на господаря си.

— А какви движения?

— Ей тъй, движения, въртения, разни работи. . .

— Тогава да отидемъ всички да гледаме.

— Добрѣ, да отидемъ, но да заведемъ и нашия Мирчо (така ме наричахъ), той ще види тѣзи нѣща и може самъ да ги направи послѣ.

Дѣцата се разминяхъ и азъ бързо — бързо занесохъ Драгня и Стояна при баща имъ.

На другия день всичкитѣ дѣца станяхъ рано и се приготвихъ да отидатъ на панаира. Двѣтѣ дѣца дойдохъ при мене засмѣни. Тѣ ме счесахъ, турихъ ми хубаво седло и нова юзда и отидохъ да повикатъ другаритѣ си.

— Вий ще дойдитѣ послѣ съ талигата, а ний ще заминемъ напредъ съ татя и съ чича, — каза Стоянь.

— Че защо? Ний ще вървимъ съ васъ пешъ и ще стигнемъ по-скоро въ градътъ, — обадихъ се другитѣ три момчета.

— Добрѣ тогава, хайде съ насъ!

Менѣ ме извадихъ, качихъ ми се пакъ двамата и тръгнахме. Градътъ бѣше далечъ само петъ километра (около единъ часъ). Съ приказки и смѣхъ неусетно стигнахъ всички. Тамъ бѣхъ събрани много хора. Моитѣ господари бѣхъ богати, та турихъ дѣцата си да седнатъ най-напредъ. На близу при тѣхъ бѣхъ и азъ. Следъ малко единъ човѣкъ затупа единъ тѣпанъ и каза на събранитѣ хора, че на скоро ученото магаре ще захване да играе.

Всички чакахъ съ нетърпение и гледахъ къмъ вратата гдѣто бѣше моя побратимъ.

Вратата се отвори и той излѣзе. Той бѣше слабъ, умисленъ. Господарътъ му го повика и той се приближи съ страхъ. Азъ забѣлѣжихъ, че бѣдня ми побратимъ е много битъ, до като се научи да играе.